

LIZARDI'RI

Zigor ontaz, Uda, ba'al-duk
aterpe? Ara zuzen nazak, luzatu
gabe!

Olerkarien maixutzat dugu
euskaldun denok Lizardi,
gogo-miñaren barrutietan
zalako nausi aspaldi.
Parnaso billa dabillen bat naiz,
opatzuz zure goraldi,
eskeñiz nator il ez dedian
sekula ama Euskadi.

Erio maltzuraren erpetan
zetzuna zuen gorputza,
kantuz edertzen ari zelarik
asaba zaarren baratza,
estaldu zuen udaberriak
gañera jaurtiz lur otza,
atsekabe aundiz utzirik emen
euskaldunaren biotza.

Barne-muñetik ain maitagarri
zuen mintzaira jatorra;
lanpide ori gerokuontzat
ez al ote dugu zorra?
Negar-zotiña adieraziz
dugu euskaldun alorra.
Mende ontako euskeltzaleok
ez dugu palta nun jorra.

Olerkarian amets lillurak
zarpilduz, illeta jasa,
lurrikararen astiñaldia
zirudian zala pasa,
geroztik ez da gure artean
izan biotzikan lasa.

Berari esker, gure lurrean,
oraindik bada arnasa.

Lora eztitsu txanbelin zelai
gure lirikak lortu dau.

O!, ze premiñagarri zitzaigun
gidariz bera bear au
euskerarentzat diran egunak
nai ez dugunok biur gau,
aurrera tinko jarrai dezagun
bada orain zenbait arau.

Gaurkoz ditugun bide mingotsei
betoz arbaso deadar,
etsipenaren maldak ukatuz
ari gaitezan su ta gar! ;
odol berdiña iturburutzat
bere arimaren bear.
Baratza jorra nairikan dator
gaurkoan seme *Otsalar*.

Otsalar

LAZTAN BERO BATEAN ZORABIATURIK

Laztan bero batean zorabiaturik
mende oso-osea da bertan galdua,
besoetan estutuz erazko gogua,
taupada miñetara bularrak loturik.

Landarezko alorren zabal ezeetan
Uztak garrez suturik, barnean dizdira ;
arimak urrumazka igesikan dira,
bere asmo txaramel exkutupekoan.